

Rostás László

„Lehel - kürt” és a „Szent László legenda” ikonográfiai azonossága a szkíta kereszténység tükrében

The presenter demonstrate the iconographic samenesses between the wooden picture of Saint Laszlo legend in the church of Karaszó and the carvings of Lehel's horn. The presentation draw a parallel between the two carving's storyline, including the „turnout from the castle”, „weaponless fight”, „decapitation” and the „falling to trance” scene. In view of these evidences the Byzantine circus scene must be reconsider. The two artworks tell, that Saint Laszlo, as Koppány's grandson, continues the traditions of Nimrud of the Scythian christendom. The presenter will set the Illustrated Chronicle's horn imagery against the original carvings of Lehel's horn in Jászberény. This presentation don't want to reject the virtue of researches so far. It would like to use those as a base.

egyben a kettő = egy + egy = három = eGy
 Lyányos + János = ScS Jóhs'
 mert páratlan

Mottó helyett álljon itt egy tanmese tanulságként:

Két Tiszavirág beszélget arról, hogy milyen szép az élet, mert mindig kellemes idő van és süt a nap, csak sajnós néha esik az eső. Mire a béka közbe szól: Persze! Csak tudnátok, milyen borzalmas, mikor hideg van, esik a hó és fagy. Erre a Tiszavirágok ráripakodnak: na ne hazudj, ne bomlaszd a rendet, hiszen nem

is létezik, és meg sem tapasztalható az, amiről beszélsz. Majd sok lúd disznót győz alapon lenyomják a víz alá. Ekkor az utolsó szó jogán, a béka csak annyit mond: Bizony a Ti földi életetek pár napja ehhez valóban nem elegendő, hogy megértsetek azt, hogy AZ IS VAN, AMI NINCS.

A „tudomány jelenlegi állása szerinti” hivatalos művészettörténeti meghatározás alapján, a Jászberényben őrzött úgynevezett „Lehel-kürtjének” ábra anyaga egy bizánci cirkuszi jelenetet ábrázol, mely nagy valószínűség szerint Bizáncban készült. A jászberényi múzeum látogatója a Lehel-kürtje megtekintése során, ezzel a helyi értékeket kizáró, öncélú megfogalmazással találkozik a múzeumi ismertetőben. Ami végül, akár lehetne is, amennyiben megelégszünk a felületes szemlélettel, és elfogadjuk azt - az egyébként minden tekintetben elfogadhatatlan - megállapítást, hogy létezik alacsony illetve magas szintű művészet, melyen belül a Magyarság paganus (vidéki) ága képviseli az „alacsony” ill. a Római-Bizánci civitas (városi) ága a „magas” művészet szintjét. Ezt a fajta öncélú felsőbbrendű szemléletet már ismerjük, és tudjuk hova vezet. Ezért elengedhetetlenül fontos, hogy a több ezer éves múlttal rendelkező Szkíta-Hun-Avar-Magyar szerves műveltség folytonosságát képviselő, egyetemes kultúránk mind máig élő hagyományát is figyelembe vegyük egy oly fontos nemzeti erekleve mint a Lehel kürtje elemzése során.

A Kárpát-medencei Szkíta-Hun-Avar-Magyar élő szerves műveltség folytonossága alapján a Lehel-kürtjén található faragások jeleneteinek és a karaszközi templom középkori falképén látható Szent László legenda falkép ciklusának folyamatábraként való párhuzamba állításával, a két ábrázolás közt teljes bizonyossággal kimutatható az ikonográfiai azonosság, a várból való kivonulástól, a fegyvertelen küzdelmen, a fejezés ábrázolásán keresztül, a révült állapotba szenderülés úgynevezett fa alatti „fejbenezés” jelenetéig. Ezzel teljes mértékben megkérdőjelezhető és elvethető a „bizánci cirkuszi jelenet” jelenkori „hivatalos” értelmezésének kizárólagossága. Kimondható, a Lehel-kürt és a Szent László legenda falkép-ciklus összevetésének tanulsága alapján, hogy Szent László - mint Koppány unokája - folytatja a Szkíta kereszténység Nimrud-i hagyományának útját. Az előadott tanulmány rámutat arra is, hogy miért tér el a „képes krónika” Lehel-kürt mondájához fűződő „Trón-bita-fanfár” ábrázolás a Jászberényben őrzött eredeti Lehel-kürt formájától, mely viszont megegyezik a „Képes Krónika” magyarok bejövetelét ábrázoló képen látható, zárt koronával ábrázolt Árpád fejedelem kezében lévő kürt formájával.

A tanulmánynak nem célja és nem is lehet a mindenáron elutasítani vagy bizonyítani akarás. Nem kívánja elvetni a Lehel-kürtjével kapcsolatos eddigi kutatások valós értékeit, megállapított komoly eredményeit, hanem azok helyes felismeréseire, mint alapokra kíván támaszkodni. Emellett viszont Lehel-kürtjének a nemzeti sajátosságokat felmutató, s így egyetemes értékeket képviselő elemzésén keresztül mindenképpen szeretne rámutatni arra, hogy teljes mértékben tarthatatlan az a megállapítás, mely elveti s ezáltal elutasítja, az ún. Álmos-Árpád kori magyarok második bejövetelénél is folyamatos élő hagyományként kimutatható, Szkíta kereszténység kultúrájának egyenrangúságát más korabeli kultúrákkal, miközben csak feltételezi, hogy az „alacsonyrendű” műveltséggel

rendelkező „Bar-Bar” (világosság, világossága) magyarok nem ismerve a „magasrendű” kereszténységet, így azok egyetemes szimbólumait nem érthették, ismerhették, alkalmazhatták, mivel az csak Rómához (Bizánchoz) tartozhatott.

Még mielőtt rátérnénk a Lehel-kürt Szkíta-Hun-Avar-Magyar élő szerves műveltség irányából való részletes elemzésére, szükséges legalább nagy vonalakban a Szkíta kereszténységhez tartozó néhány fogalom tisztázása, mert könnyen úgy járunk, mint az egyszeri városi ember, aki Budapestre szeretett volna utazni, de a Bukaresti vonatra szállt fel, mivel a hangosbemondóban körülbelül úgy hangzott. Az élő szerves műveltségünkben, a Magyar Nemzet által vallott hitvilág a Szkíta Kereszténység valóban nagyon lényeges és fontos része. Történelmi tény a szabolcsi zsinat jegyzőkönyvében található kijelentés, mely így fogalmaz a paganus, azaz a vidéki vallásosról: „...Szkitikos, etnikos, et ritos...” azaz: „Szkíta nemzeti és rítusú...”, mely nem azonos a civitas, azaz: városi hittelt vallókkal. Ennek a nemzeti rítusú vallásnak egyértelmű bizonyítékai megtalálhatók, mai napig élő szokásainkban pld. a hamuban sült pogácsa mint útra való szent kenyér, a XIII, XIV. században készült felvidéki templomaink freskóin, az Erdélyben lévő Bögözi templom Szt. László Freskóján, Hungarus Paulus (Magyar Pál) XIII.sz-ban élt domonkos-rendi Bolonyai egyetem rektora által összeállított egyházi törvénykönyvben, de Nagy Lajos király által készíttetett és a Pálos Rend lengyelországi tartományának megalapításra küldött (Fekete) Lengyel Madonna képe is.

A Magyar Pálos hagyomány úgy tartja, hogy a képet Nagy Lajos király, Zách Kláráról készíttette, mikor a király leprás lett, és ezt annak tudta be, hogy Károly Róbert, az ő apja, kivégeztette a Zách családot. Egyedül csak Klárát hagyták életben, mivel gyermekkori játszótársa volt Lajosnak, de büntetésül elcsúfították az arcát. Lajos vezeklésül, Kláráról készíttetett egy idealizált Madonna képet, de Szkíta nemzeti rítus szerint, a gyász jelét, az arcon lévő bevágást is megejtették, mint ahogy ezt Hérodotosz is leírja, mint ősi szkíta rítust. (Természetesen erre a Lengyel hagyomány másként emlékszik, mint ahogy a Pálos Rendel kapcsolatban sok minden egyébre is.) (Fekete) Lengyel Madonna

A Szkíta kereszténység szellemiségéhez tartozó fogalmaink tisztázásához, megértéséhez szükség van a szép ősi magyar anyanyelvünk tiszta használatára, a fogalmaink hiteles, világos értelmezésére, megmagyarázására, melyek nem a napi párt- és valláspolitikai érdekek mentén kerülnek megfogalmazásra, kifejtésre. Az Őr-eG-k azt tartották, mint ahogy az Őr-eG ŐS-TE-EN harmóniájának egyensúlya is mutatja, hogy a szellemnek és léleknek is meg kell adni azt a gondoskodást, amit a testnek, mert egyébként elhagyják azt. Ott ahol az ŐS nevében ketten (szeresd felebarátodat, mint TE-

EN magad) vagy hárman összejönnek, ott Ő (IS) egylényegüként jelen van, Egyesszám három személyben Ő(S),-TE,-(É)N. Ezt az ŪT-AT, mely az e(G) útja (kezdetben vala az i(G)e) őrzi az Kul-Oba KUR-GA-AN ŐR-eG. Ezt láthatjuk a szkíta un.”ivócimborák” esetében is, mely egyértelműen a vérszerződésnek, mint új szövetségnek, a megtestesülését fejezi ki, mint egyben a kettőTE-EN magunk, Ezáltal a szer által, valójában egyek a barátságban (Bar-Ata-ság = fény atyaság) és az (ŐS) Kos világhónap (kornu) kosszarujából mint az égi királyság koronájának koszorújából részesülnek a BOR-ból, mint átlényegült világosságból. S így lesz az egyben a kettő = egy + egy = három = eGy, mert páratlan új minőség. Ezt jelképezi a Képes krónikában látható Árpád beavatott király kezében lévő el-le-fa-an-t aga-ar-ból készült „LE-EL” kürt is, vagy jelenleg meg-elt nevén a Lehel-kürt.

Most pedig ahhoz, hogy közelebb kerüljünk a Lehel-kürt ábráinak értelméhez, nézzük meg mit is értünk az általa is képviselt „ker-eszt-én-y-ség” fogalma alatt? Előbb keressük meg a „kereszt” értelmét. Ehhez a magyar nyelv adja a legjobb sorvezetőt. A KÖR, mely a világmindenség teljességéből a V-AN-ból a NIN-cs-et jelöli ki azáltal, hogy a végtelen tér egy részét körbeírja, mint a Szent Korona Pantokrátor képe a köldök helyén található KÖR alakú NIN-cs-et, mert egyébként a Teremtőt (TER-EM-TŐ) csak önmagával lehetne meghatározni. Erre a minőségre utal Nimrud mezopotámiai neve NIN-hur-ta, valamint a magyar közmondás is „Szegény lehetsz, de NIN-cstelen NEM” Ez által még csak a NIN-cs került meghatározásra, ami VAN. Ahhoz, hogy a NIN-cs testet ölthessen, meg kell határozni az irányt, azaz a célt is, melyet a kör vízszintes és függőleges négy egyenlő részre való felosztásával lehet. Ebből ered a KÖR-OSZT azaz a KERESZT. Ez figyelhető meg a Lehel-kürt felfelé, mintegy célként előretartott, kereszttel négyfelé osztott körein is. A Pásztor ember úgy tartja ott van a világ közepe, ahová a Gamós botját leszúrta. Ezt a hagyomány szerint úgy teszi, hogy előbb maga köré a bot gamós végével kört rajzol, majd kör közepre helyezkedve leszúrja a botját, majd ezen, mint a világ tengelyén megtámaszkodva subájában gubbaszt azaz révül. Így a KÖR-OSZT közepére behelyezi az ÉN lelket, a Káldeus hagyomány ÉN-LIL-jét s ezáltal az Ősiségben egylényegűvé válik a NIN-nel, a Teremtő Istennel, aki V-AN. A Szent Koronán is ezért kerül a NINcsbe az Én-LéL-ek teljességét jelző AR-AN(y) Gömb a rajta lévő kereszttel. Ez a pusztai pásztor ember (KÖR-OSZT-ÉN) azaz kereszténysége, mely a Káldeus (Gal ill. Kelta) hagyomány EN-LIL isteni személyével való azonosulását is kifejezi, mint a „pásztor királyok” nemességének naponként szer-etettel meg-elt, nemes beavatási hagyománya. Ennek szerves megfeleltetése, a négy égtájra tájolt koronázási dombon (Szkíta időkben Kur-ga-an, mert az ősök szent teste fölött nem lehet büntetlenül hamis úton járni) Magyar Szent koronával való koronázás szertartása is. A különbség csak annyi, hogy ebben az esetben a „Kur-ul-táj” tábor helyi jelenése alapján, a nagyszalán kiválasztott „egyenlők közül az első”-ként, mint földre alászállt (ki-ra-al(y) áll a körbe, az ar-an (égi áradat) kör ker-eszt kor-ona alá, saját KiÜRiT-et testét szent edényként felajánlva, az átlényegülés beavatására várva, mint En-lil földi helytartója a Nimrudi hagyomány szerint. Ezért nevezi az ősi hagyomány a Magyar Szent Koronát, a Szkíta

(Káldeus, Babiloni) Keresztény Beavató koronának, mert nem a király viseli, azaz nem a királyon van, hanem a király van alatta, mint a Ter-em-tő nemzetének, egylényegű, egyenlő, azaz nemes nemzeti tagja, ugyanúgy, mint a pásztor királyok és nemesek is. A Test Szent edényként való kiürítésének szeréhez járul hozzá az Én-LÉL-ek kürtje. (Az Árpádház kihalása után a "Trón-bitta fanfárok" veszik át ezt a szerepet.)

Hármas botoló, Nyírvasvári 1956

Hármas botoló, Nyírvasvári 1956

A molnár ember is azt tartja, hogy a világ közepe a molnár övénel a száraz, vagy a szélmalom közepén lévő tengelyen van, és még sorolhatnánk a példákat. Ez az a kereszténység, mely meghatározza a Lehel kürtjén látható, és a mammom szintjén "cirkuszi mutatványnak" csúfolt ábrákon "kereszt-ül" az értelmét, ugyanúgy mint a KÖR alakú KüRT, mely ha Áldozat vállalás KÜRT-jeként szólal meg, akkor ugyanúgy KiÜRiT, mint amikor a szkíta szertartásrend szerinti áldomás ivásakor a bort kiürítik fenéig a kürtből, vagy például a KÜR ill. KÖRTánc esetében mikor a körforgás kiüríti a kör közepét, a NINcs számára. Ezért van hogy csak a beavatandó személy(ek) lehet(nek) a kör közepén mint például a mennyasszony, vagy vőlegény esetében is. Ha már a táncnál tartunk szintén ide tartozik a Bot-os tánc is, ahol - ugyanúgy mint a megváltó kereszt-körül tánc esetén - a bot körbetácolásával mint a világtengely körüli közteslét bód-ult (buda) állapotának átélése a cél, legyőzve a bennünk lévő anyagi (sötét) erők vonzását, ugyanúgy, mint Szent László legendájában a sötétség és világosság küzdelmének körforgása. A kürt ábrájának alsó körében szintén botos körtáncot láthatunk, ahol egy harmadik (nő) alak körül táncol két alak, az ŐR-eg-ek IGI-zó tekintete mellett, úgy mint a fenti képen. Mellette Inanna Igiző tekintetének védelmében, a BOT által, BOD-ult BUD-a állapot köztes létének révült álmába került beavatottat látunk, a világfa alatt ülő őrző álomba szenderítő hárfaszó ZEN-ÉJE mellett.

Ezek után, vizsgáljuk meg a KÜRT, valamint az ehhez kapcsolódó RYTON szavakat. A kürt szavunkhoz társuló jelentéstartamot már fentebb kifejtettük.

A Rytonhoz tartozó jelentésről pedig annyit, hogy többnyire folyadék tartására szolgál és egész változatos formákban jelenik meg. A szkíta, pártus korban főleg "ivóedény", míg a középkorban szentelt olaj tartására szolgál. A Szkítáknál és a Pártusoknál közismert, hogy a bort szent italként tartották számon, ezért szentségtörésnek vették a bor földre való kilocsantását. Mint ismert, mindkét tárgynak szarv alakja, vagy ahhoz közel eső formája van. Ha funkciójához kapcsolódó fogalmakat keresünk a RYT-on mellé akkor a RYT-us, vagy RYT-mus fogalmakat találjuk. Majd nézzük meg a KÜ-RT és a RYT-ON szavak mássalhangzóit és ha ezeket egymásra csúsztatjuk, akkor KÜ-RYT-ON alapján az ősetimon az (R és T) mássalhangzókkal jellemezhető, és így bátran mondhatjuk ezekről a "tárgyakról", hogy ősi értelem a (RÍT)-ushoz és ezzel együtt járó szertartáshoz köthetők.

Most térjünk rá a kürt hagyományára. Ehhez hívjuk segítségül az írott forrásokat, azon belül is legfőképpen a Képes Krónikát. Mind a szájhagyomány, mind a krónikás hagyomány a kürtöt Tas fiához Lél-hez köti. Erről legelőször a Hét vezér felsorolásánál értesülünk, és ez azért is lényeges tényező, mivel a Krónika, "A magyarok bejövetele Pannóniába" ábráján, mely Árpád "vezért" szövetség kötés, vérszerződés közben ábrázolja ugyanolyan zárt koronával, mint amilyen Atilla, Koppány és Szent István fején is látható, kezében a Jász kürt-höz hasonló kürttel, melyen a miniatúrát festő aranyat használt kiemelésként ugyanúgy, mint az egyéb klenódiumok esetében. Árpád, hátamögött 7 (magyar), míg előtte 5 (avar) főember társaságában látható. Itt csak megemlítem, érdemes megfigyelni a Szkíta szokás 7+1-es rendjét.

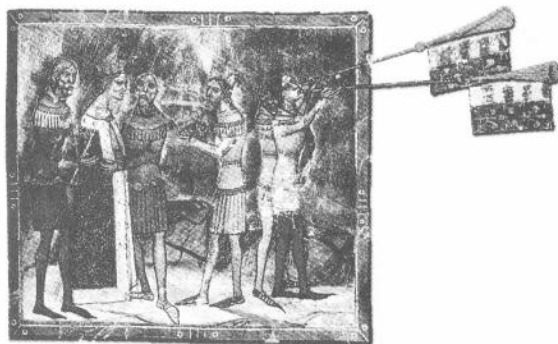

Árpád király és LÉL-kürtje „A magyarok bejövetele Pannóniába” XIV. Jász világtalálkozó

Az ábra arany kiemelésének jelzésértékén azért is érdemes elgondolkodni, mert, az 1815-ben Kassán kiadott: Az Jász, vagy-is ÍJÁSZ KÜRTÖN lévő Metzésekről és azoknak Értelmekről: Irta Nemes Décsy Antal könyvében az első rész 79§ alatt : „Ezen Jász Kürtön pedig szinte ezek az környül állások tanálthatnak, arany Láncz, drága Kövek, Betük-is nem Írásban ugyan, hanem rajta lévő állatokban, mellyekkel éltek az Egyiptusi lakosok,....” valamint a befejezésnél a következőt: Ekképpen a' tseppek vagy-is fók, mellyeket emleget ezen a' Jász Kürtön lenni Molnár Ferencz Úr a' 14. lapon munkájában, -véres tsepegésekkel helyel meghintve, koránt sem vértől esett tseppek vagy fók (a'

mint hibásan gondolta, és adta elől szokása szerint) hanem a' Saphir Gyöngy természetes tulajdonsága, mint ezt Plinius a' 27. könyvében világosan megírta...." Vajon ha voltak rajta drágakövek hova lettek és valóban milyenek voltak?

Most pedig nézzük a Krónikás miben határozza meg a Kürt funkcióját: „... Árpád pedig övéi jelenlétében megtöltötte kürtjét (cornu!) Duna-vízzel és az összes magyarok előtt ama kültre a mindenható Isten kegyelmét kérte: engedje át nekik az úr ezt a földet mindörökre. Szavait végezvén az összes magyarok így kiáltottak háromszor: „Isten, Isten, Isten.” Ebből aztán szokás lett, melyet a magyarok máig is őriznek....” Ha még ehhez hozzátesszük a Vérszerződés azon részét, melyben a vezérek esküt tesznek, hogy ameddig Árpád vére él, addig a királyt az Ő nemzetségéből választják, akkor ennek alapján joggal feltételezhetjük hogy a kürt funkciója, mely az Árpád-házi királyok jogszerűségének uralkodására tett eskü megújítását szolgálhatta a királyválasztáskor, ezt a szerepét az Árpád-ház kihalásával elvesztette.

„Trón-bitta” fanfáros heroldok

tuk lógtak királyi vagy főúri zászlók, mint a bitófán az akasztottak Így kézzel foghatóvá vált a fanfár trombiták értelmezése, hiszen a királyi udvarban a Trón mellett a heroldok által tartott fanfárok mint a bitófák tartották a zászlót és ha arra került sor, a bejelentett ítélethírdetést a bitang, bitófára való, a fanfárok hangja után kapta meg. Ez a fogalom Csajághy szerint is a Krónika készítésének idején a XIV.sz-ban (az Árpád-ház kihalása után) már ismert volt. A fenti értelmezés, - valamint az a tény, hogy a Képes Krónika miniaturái önálló és sokszor sokkal mélyebb mondanivalót közölnek regős rejteki módon, mint a leírt szöveg - vezetett arra a tényre, hogy a Lehel-monda ábrázolásában és a latin szövegben is (cornu helyett tubis) miért tér el a meglévő kürt formájától és a festő miért egy trón-bitta-fanfárt ad Lehel kezébe. Már Kézai, Kun László udvari papja is megkérdőjelezi a monda illeten valós tartalmát. Joggal vethető fel, hogy itt valami nincs rendben. A képes krónika ábráján Lehel, illetve Bulcsú Trón-bitta fanfárral veri fejbe a császárt, miközben várnak a bitófára. Így értelmet kaphat az ábra azon „elrajzolása” is, mely, ha Lehel fejét ill egyik kezét kitakarom, ak-

Mint már fent említettük, az Árpád-ház kihalása után a „Trón-bitta fanfárok” veszik át a „Kürtök” szerepét. Mikor elovastam Csajághy György jegyzetét a fanfár trombitákról akkor gondolkodtam el, vajon valójában mit is jelent a trombita szó? Ekkor ismét a magyar nyelv sietett segítségemre. Ugyanis a fanfár trombitákat a trónteremben események ítéletek, bejelentések hangsúlyaként használták, és raj-

kor tulajdonképpen Bulcsú az, aki a Trónbitorló császárt trónbittával fejbe veri. Ez viszont akkor válik igazán érdekessé, mikor Bulcsú alakja megegyezik Kun László alkjával, s így a császár alakja pedig avval a Habsburg Rudolf-al aki László fogadott apja, azaz gyámja.

Lehel (Bulcsú) és Kon-Rád, IV.(Kun)László, Habsburg Rudolf és Kun László

Tudjuk, a rendelkezésre álló oklevelekből, hogy ez az az időszak, mikor IV Béla király leánya, Anna Hercegnő a Cseh királyi udvarba menekül az Attila kincsekkel, és ezután több mint egy évszázadon keresztül folyik az elrablott kincsek visszaadásáért a diplomáciai harc, amelyek végül is soha nem kerülnek vissza a magyar király kincstárába. Ha például Lehel korában a német császárgyilkosság igazolható, akkor a Habsburgoknak, mint német római császároknak és egyben cseh királyoknak nem kell visszaszolgáltatni, és jogszerűen tarthatják maguknál az Atilla kincseket. Rudolf a cseh királytól megszerzett hűbéreket saját fiainak adományozta. 1283-ban, egy családon belül kötött egyezségben ez úgy módosult, hogy az egész hűbértokot Rudolf elsőszülött fia, Albert kapja. Kun László halála után Rudolf Magyarországot is megürült hűbérek nyilvánította és 1290. augusztus 30.-án fiának, Albertnek adományozta. De ezt ténylegesen nem foglalta el. Így Kun László, (LÉL) cselvetéssel bekövetkezett halála után sem lett hűbérese, (mint a mondában) szolgálója a német királynak. Valóban így érthető, a képirás és a magyar nyelv segítségével, hogy miért tér el a Lehel kürtjének ábrázolása. a „képes krónika” Lehel kürt legendájához fűződő „Trón-bitta-fanfár” ábrázolás a Jászberényben őrzött eredeti Lehel-kürt ábrázolásától.

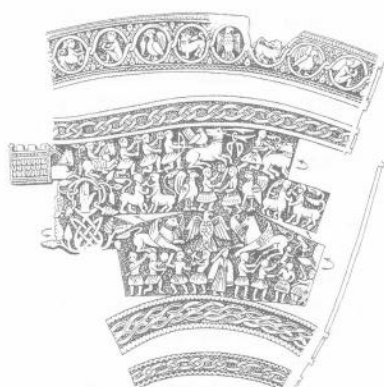
Ha valóban igaz a kárpátmedencei Szkíta-Hun-Avar-Magyar élő szerves műveltség Szkíta Kereszténységgel való folytonossága, akkor ennek, részleteiben is kézzel fogható bizonyosságainak kell lennie. Egy ilyen bizonyossággént teszünk kísérletet, a Jászberényben őrzött Lehel-kürtjén található faragások folyamataiból szempontjából lényegi részletekbe menő tényleges jeleneteinek, és a Felvidéken található Karaszkó-i templom középkori falképén látható Szent

László legenda jellemző falképciklusának folyamatábraként való párhuzamba állításával.

Karaszko-i templom középkori falképén látható Szent László legenda

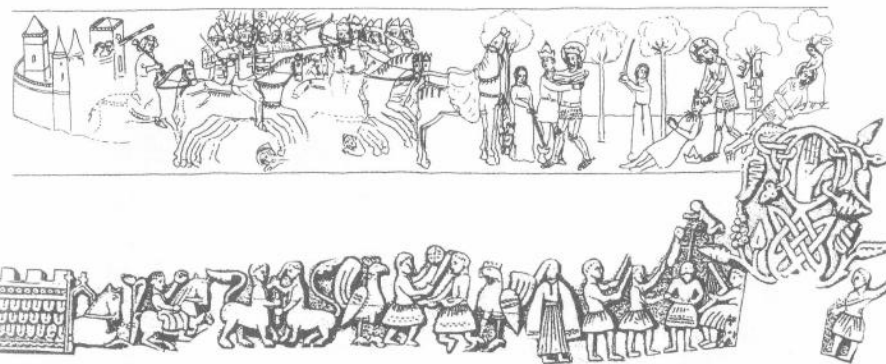
Az eddigi elemzések során, ezt a szembetűnő azonosságot azért nem sikerült felismerni, mert, még gondolati síkon is eretnekségnek tűnt, a Szkíta kereszténység felvetése, olyanyira, hogy még napjainkban is egész egyszerűen hamisítványnak állítják be, az ideköthető bizonyítékokat, többek közt a Szabolcsi zsinat erre vonatkozó részeit is. Ezen kívül általában a már meglévő ábra anyagból kiindulva, az új felismerésekkel kiegészített és némileg módosított ábra anyagot használtak.

Molnár Ferenc illusztráció 1803 Lehel-kürt kiterített rajza (1988 László Gy.)

Az általam ismert eddigi vizsgálatok során, a kürtön található ábrákat részanalógiák alapján elemezték, melyek külön-külön komoly és elengedhetetlen adalékok a helyes értelmezéshez, de koránt sem teljesek, mivel csak részleges tér, idő és téridőbeli, a meglévő kiterített rajzoknak megfelelő olvasattal számoltak. A Lehel-kürt jelenlegi ismertetésében az idő és a hely szűkössége miatt nem térhetek ki minden részletre. Ezért itt, most csak az úgynevezett főmezővel fogok részletesebben foglalkozni, természetesen fenntartva azt, hogy a kürt szélesebb végének peremén lévő nyolc (!) köralakban egymásba fonódva vezetett "szín"-váltást követő sín-us hullámvonal, (egyszer lent egyszer fent) szallagokkal határolt ábrái ugyanolyan fontossággal bírnak, mint a középső mezőben lévők, hiszen a kürt kiürített "nin"-csét körbeíró nyolc körbeírt ábrája a Szkíta nyolcágú apostoli kereszt ikonográfiájának felel meg, mintegy koronázó párkány. A Szent László legendával való szellemi párhuzam felismeréséhez László Gyula Profesz-szor 1988-ban és Molnár Ferenc "Jász-Bereniensi, Districtus Minoris Cumaniae Capitaneus" 1803-ban készített illusztrációja vezetett. Mindehhez hozzátartozik még, hogy László Gyula Professor úr Miskolci díszdoktori kitüntetésekor, a professzor urat a tarsoly lemezekről írt tanulmányomról kérdeztem, mire Ő azt válaszolta, hogy a felvetett analógiákat elfogadhatónak tartja, de mint még sok más egyébbel együtt, ennek a teljesértékű bizonyítása és megírása, már csak a mi nemzedékünk feladata lesz. Majd ezután, mint "László a Lászlónak", egy Szent Lászlóról szóló könyvét dedikálta nekem avval a megjegyzéssel, hogy "evvel még dolgozod lesz". Hát úgy tűnik, az édes, de nehéz teherként ránk testált kötelezettség végzése során, LETT IS.

KARASZKÓI TEMPLOM Szent László Legendájának Falképe.

LEHEL- kürtjének kiterített összerajzolt folyamat ábrája

László Gyula professor úr Lehel-kürtjéről készült rajzán, a felületes szemlélődés során csak egy jelenetet nem találtam, ami nélkül nem igazolható a párhuzam. Ez pedig az általa szibériai szkíta hagyományokra visszavezetett, fejbenzés jelenete. Márpedig tudtam, ha ezt megtalálom, akkor a várból való kivonu-

lástól, a beavatás átlényegülését jellemző fejbenezésig, a Szkíta szertartásrend beavató állomásai (stációi) már egyértelmű folyamatábraként leolvashatók, mint a Szent László freskók esetében is. A másik sarokkőnek pedig a TAS fia LÉL vezérhez makacsul kötött „LEHEL-kürt” szentségét tartottam, elfogadva a beavatott Magyar Király múltismeretet tanító Képes Krónikájának közlését, melyben az európai királyi házakat is meghatározó Árpád-házi Szent vérvonalat elindító Árpád kezében ott található a kürt, mint királyi szertartásnál használt „klenódium”. Ezt tettem annál is inkább, mivel Árpáddal érkező nemzetségek közül LÉL képviseli a Nimrudi hagyomány folyamközi „ÉN-LIL” lelki minőségét, mint a fényceppekből teremtett lelkek vezetője. (Erre utal a felső sor szarvasának agancsán lévő két fél szíu alakú fénycepp is.)

A megoldást, a kürt rövidebb -belső- ívén lévő hossz tengely, élet- vagy világfájának a rajz jobboldalára az eredeti összefüggésbe való áthelyezése adta. Így vált értelmezhetővé, a „FA” alatt hárfával „Buda állapotba” szenderítő ülő női(?)alak, aki előtt a testtartásán is látható módon, a közteslét révült tudatalapotában lévő ember fején, önmagán kívülre távozó szabadlélek mint fejlelek látható. Egyébként a szabad fejleket, a kínai nyelvben, mind a mai napig HUN-nak neveznek. A mellette lévő alak, pedig ezt az állapotot segíti és egyben őrzi is a testet, mint ahogy azt a Budhisták is teszik emlékezve arra, mikor BUD(H) A egy fa alatt lefeküdt és elhagyva testét, majd napokkal később visszatérve azt látta, hogy a rablók a felügyelet nélkül hagyott fizikai testet teljesen összetörték és csak a tanítványoknak köszönhetően sikerült megmenteni. Egyébként a Szent Korona fizikai testének Budán való őrzésére kirendelt Szent Korona Őrségnek is ez a szerepe.

„LEHEL-KÜRT” FARAGVÁNYAI

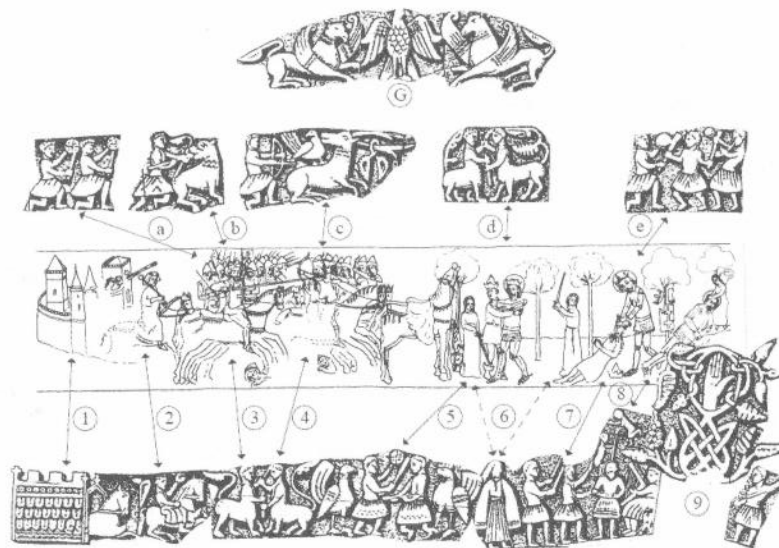

Ágotha J. F. rajza 1896-Hampel 1903

A kürt megfigyelése során kiindulva abból a munkafeltételből, hogy egy teljes, egységes és tudatosan készített Szentséget megtestesítő tárgyról van szó, mely a Magyar királyok szkíta szokások szerinti beavatási szertartásánál a szerepapak kelléke, akkor a „Rész és Egész” „mint fenn úgy lenn” egymáshoz való viszonyát kell tisztázni, mert egyébként Részeg-Ész győzedelmeskedik. A kürt funkcióját már fentebb elemeztük. Most térjünk át ennek ábrázolt megjelenési formájára.

A kürt három szintre tagolt, melyet körbefutó peremezett fémlemezek eredetileg aranyból készült szalagok választanak el egymástól, s egyben a felfüggesztéshez használható karikáknak is helyet adva. 1. *szint* A keskenyebb felén közvetlen fizikai kapcsolattal, az ember a tüdejéből ki és a kürtbe belé leheli az „én LEL-két”, azaz KiÜRíTi a tüdejében lévő levegőt, mely az emberi testen belől is a lelkiség helye. Ezt elválasztó saav-ként követi a jelenlegi fém lemezgyűrű, (mely az anyagváltás miatt, jelképesen is elválasztó sa-avként szétmarja a kürtöz való egységes rendet, viszonyulást) Ennek valóban aranyának kellett lennie mivel itt az égi áradat felé az AR-AN szűrőjére van szükség. 2. *szint* A kürt középrészén, azaz a Lelkiségeinek színterén található, az ember, mint teremtett lélek LÉL-lel való találkozásának beavatási Szertartását ábrázoló megjelenítés. Majd ismét, - sajnos- egy fémszalag elválasztó sáv után, a 3. *szint* következik. Itt található a levegő-éggel illanó LIL-lel közvetlenül érintkezve a Szkíta kereszténység Apostoli nyolcágú Dingir keresztjének téridőben kifejtett, körbe írása, mint a szellemiség megtestesülése, a tenger víz tisztaságát, világosságát jelentő gyöngysorfaragású peremmel szegélyezve,

„Lehel - kürt” és a Karaszko-i „Szent László legenda” ikonográfiai azonosságának összehasonlító folyamat ábrája

1. "Várjelenet": A világ élettelen fizikai testiségéből biztos pontból, a várat elhagyva mely mindig visszavár indul a LÓ hogy a lelkeség testet öltésével LÓFÓként folytassa útját.

2. "Kivonulás": Már LÓFÓként, mint főember kezében a Csillagos jog-arral, a teljességet jelző koronggal hátrahagyja a VÁR-at.

3. "Üldözés-Csatajelenet": a Háttérben álló táltosok-harcosok csata-zajától dobolásától felhevült LÓFÓ-LU-GAL-KIRÁLY lándzsáját közepén tartva küzd. LU és LÓ egysége Lelkiséggel kell megküzdenie, ugyanúgy, mint Nimrudnak az oroszlán királlyal, az elvett lelkes állatok lelke miatt.

4. "Védekezés-Csatajelenet": A Kun (mint Hun a szabad lélek képviselője) tiltakozik, védekezik a Várba való bezárás ellen. LÓ és LÚ egysége. Élve az éber pont illúzió keltésének eszközével (a ló hátán ülő lány) s ezzel előnyre tesz szert. A szarvas a lélek elemi erejének felvillantásával vágyat ébreszt, majd nyilas elől a szarvasünn elillan, eltűnik.

5. "Birkózás": itt a LÓ-ság már szétválik LU-tól és helyébe a lélek páva madara, (pávák napszédítő tollak, hírrel hirdessétek másképpen lesz holnap) vagy a püspök leánya lép. De a küzdelem nem vezet eredményre, míg a pávaság illúzió keltése nem téveszti meg az ellenfelet.

6. "A lány azonos" IN-AN-NA asszonnyal a Magyarság Csallóközi Tündér ILLO-NÁ-jával, vagy a váradi püspök leányával, de mint a monda utal is nem leány, hanem valaki más.

7. "A kun lefejezése" Ez megtévesztő kifejezés, mert szó sincs lefejezésről, itt „csak” gégemetszést látunk, ami megegyezik torokcsakra helyén lévő lelkiismeret elnémitásával, hiszen a levegő nem jut el a szájig, hogy megszólalhasson. Ez botolással is elérhető, erre utal a lány kezében a kard vagy tündér Ilona hátvédelmével a szerep kezében lévő bot, mint ahogy ez megfigyelhető a botos táncok lélektanában is.

8. „Pihenés” vagy fejbenezés. Itt jól megfigyelhető, hogy a testiség levetése a kun testének, vagy a Buddha állapot fizikai testének elhagyása után, a fejlélek, mint szabadlélek elhagyja a testet. A dolgok visszakerülnek a helyükre, (a kesztű-jobb kéz), (pajzs, mint a szövetség jele és a szövetség végtelensége) a téridő határtalanságába révülve.

9. "A világfa" A világ végtelen és feltétel nélküli élő minősége, mely nem ismeri az elkülönült teret, időt, csak a téridő körforgását, azt a NiNcset, ami van.

A kürt középészén, a beavatási szertartás rend folyamatábráját 4 (3+1) sorban ábrázolták, melyből a közvetlen beavatás ábrázolásával 3 sor, míg a közvetett beavatást jelentő szellemiséget, mint az ősök szellemét, a keskenyebb vége felől a második, +1 sorban jelenítették meg. Ezek a sorok nem különülnek el teljesen egymástól, mivel nincs közöttük elválasztó vonal, viszont a különböző sorok átjárhatóságát az ábrák egymáshoz érintésével biztosítják. Ezen kívül a kürt két hosszirányú tengelye mentén, egyértelmű összefüggés található. A *homorú*, azaz befelé forduló oldalon a szellemiséget képviseli a Világfa örök érvényű rendje szerint, felülről lefelé 1. sor: a lélekcsepp megjelenése, 2. sor: az előminőséggel körbefoglalt jobb kéz, mint a fegyvertelen tiszta küzdelem elfoga-

dásának jele, 3. sor: a teljesség szer-int csomó nélkül szőtt háló, mely különböző de rendezett utakon mindig visszatér a szövetség feltétel nélküli elfogadásával. 4. sor: A barokk korban lecserélt beszélő boglár, melyben a fekvő mandula alakú IGI-zó kő körül, a világ rendjét megtartó és alakító energiák ábrája közt látható. A külső *kidomborodó* oldalon lévő tengelyre a szellemiség megtestesülését hordozó teremtmények kerültek 1. sor: A szarvas, mint növényevő az új Nimrudi célt jelölő állatként, a hátán található éber ponton testet öltött lélek madárral és a Tur nemzetség két minőségét jelző hunor és magor szabad és kötött lélek-cseppjének az agancson való jelölésével. 2. sor: A szarvas lába az alatta található szerep - feltételezésem szerint TAS (Teremtő Akarat Szentsége) - fejéhez ill. a kezében lévő körkereszthez érintkezik. Az Ő lába, az alatta lévő turul fején, mint vele egyfolygú szellemiségen áll. 3. sor: a tulajdonképpeni szellemi középpont, TURUL ábrázatában, mint Nimrud Turán ikergyermekeinek szellemi és lelki megjelenése. A jobb oldali szárnyában minőségi eltérésként a Magság figyelhető meg. 4. sor: LÉL mint Tas fia a Turul nemzetség szellemiségével bal kezében, mely a jobb agyfélteke szellemiséget kifejtő, elemző, következtető végreható területe a LEHEL-KÜRT-öt tartja, míg a jobb kezében, mely a bal agyfélteke gyakorlati megvalósításának végrehajtó eszköze a BOT-ot tartja, a Háta mögött, s nem neki hátat fordítva, INANNA asszonnyal a Magyarság Csallóközi Tündér ILLO-NÁ-jával.

Kimondható, a Lehel-kürt és a Szent László legenda falképciklus összevetésének tanulsága alapján, hogy Szent László - mint Koppány unokája, - folytatja a Szkita kereszténység Nimrudi hagyományának útját. És hogy miért éppen Szent László (kb.1040-1095) az egyik párhuzam? Hát azért, mert 1077-ben mikor átveszi az ország törvényes irányítását, sem a hitbéli, sem a vagyoni helyzet nem nevezhető nyugodtnak. Ahhoz, hogy helyre álljon az ország törvényes rendje, a törvényeket úgy kell meg-Szab-ni, Pl. Szab-olcsban, vagy a "...a Szent hegyen, melyet Szent Márton hegyének hívnak..." (ma Pannonhalma), hogy az ország Ősiségen alapuló, - már fentebb is említett - "Szkita nemzeti és rítusú" szokásrendjét is törvénybe kell foglalni. Ezért az 1092-es Szabolcsi Zsinat (első törvénykönyv - a keletkezés sorrendjében az utolsó 3.-) célja, az egyházi élet rendezése volt. A zsinati határozatok szabályozzák a papok nősülését, jövedelmük fölhasználását, a vagyonuk fölötti rendelkezést, tiltják a vásárnapi vásárt és vadászatot, megállapítják a kötelező ünnepek számát és sorát, a böjt rendjét (péntek!) stb. Figyelemre méltó, hogy a zsinat, mely döntéseiben a király elgondolásait valósította meg, többek közt, a papi nősülés és a nagyböjt kezdetének kérdésében a bizánci egyház előírásait fogadta el. Hazánkban éppen úgy, mint külföldön, nagyon sok latin szertartású pap a cölibátusra vonatkozó rendelkezések megszegésével házasságot kötött. VII. Gergely pápa (1073-1085) 1074-ben a nős papokat eltiltotta az egyházi szolgálattól. László király e tilalmat nem vette figyelembe, s a zsinat a papok nősülését a bizánci császári palota kupola-termében, a Trullionban (Trullus, Trulla, mint beszélő név: T(u)r-ul-losz) 691-692-ben tartott zsinat határozatainak megfelelően szabályozta. Itt csak annyit jegyeznek meg, hogy Szent Márton Pannoniában Hun királyi családban született, majd TUR-ban volt püspök és a Pálosok, a hozzáköthető Hét Alvó Szent

romlatlan testének ünnepét július 27.-én tartották 1786-ig a Rend törvénytelen betiltásáig. Ezért hozta törvényeit Szent László a Szent-hegyen, hogy ezáltal is tanúbizonyságot tegyen, mint a Szent Koronával beavatott apostol király az Ősi Szer Tartásának Rendjéről Érvényéről, ha kell, még Rómával szemben is. A szabolcsi zsinat, tehát megerősítette azokat a "Szkíta-hun-avar-magyar, nemzeti és rítusú" ősi hagyományra épülő egyházi szokásokat, melyeket nemzetünk régtől fogva ismert, gyakorolt és amit népmiséinkben „Az öreg király és három fia” által képviselt. Erdemes még megemlíteni azt az Erdélyben fennmaradt történetet, mely a hamvazó szerda új szokásrendjének kialakítását, Szent Lászlóhoz köti és ebben felismerhető a Perzsiában fennmaradt, de a Duna-kanyarban levő Dobogó-kőhöz köthető Nimrud-i hagyomány is.

Nagy örömmre szolgált, hogy megoszthattam Önökkel ismeretim egy részét arról, a hittel és egyben tudással gyakorolt "Szkíta Köröszten" hitről, amit gyermekként TáT-ott szájjal hallgatva Ősi Uruki Mani Óreg Ósteen Bő-Űnőségében Tan-Ít-Ott-Ak nekünk. Ez a hit-bél-i-tudás annál is inkább lényeges, mivel a Magyar Szent Korona és annak testetöltött egylényegű, szerves, élő, lelkes és lelketlen jószágaként, a magyarság múltja, jelene és jövője, vagyis sorsa, elválaszthatatlan a Kereszténységtől.

Végül zárásként álljon itt egy idézet János örömhíréből. „...A világosság, a sötétségben vala, de azt, a sötétség nem ismerte fel. Ekkor jött egy ember, de nem azért, mert Ő volt a Világosság, hanem azért, hogy tanúbizonyságot tegyen róla...” ezt sosem felejtsek. Ha nem találnák a világosságot, akkor alázattal, de nem megalázkodva húzódnak vissza, mint a búvópatak csend-ülni a BAR-langba, s majd a Mag-ukban szunnyadó BAR-ATA-M(U) (barátom, azaz a fény-anya-földre szállt fia, magyarul atyafi) segíteni fog, hogy az igazi helyes és hiteles utat mindenki, Önönmagán belül megtalálja. Ez, a tiszta erő lesz, de nem, az erőszak útja. Az étkezésekre pedig figyeljenek! Táplálékot abból az anyaföldből v-egyenek, mely szülő- élő- és majdan nyugovó helyük lesz. Egyébként nem lesz békesség magukban. Régi Szent elődeink Szent időben BORSÓT ettek BOR-SÓ-val és ezt ízesítették BORS-Ó-val. Aki ezt megérti könnyű és tiszta lesz álma. A Magyarok Óreg Őstene Áldás Békeséggel Dicsértessék és tartsa meg mind-anyi-juk békéjét, egészségét, Bódogságát.

Köszönöm a hozzám való megtisztelő figyelmüket.

Roland von Bagratuni

A MAGYAR-ÖRMÉNY ROKONSÁG Szent István is örmény volt?

Hiteles feljegyzések szerint már az államalapításkor Esztergomban örmény negyed volt. Az esztergomi örmények kiváltságlevelét IV. Béla (1235—1270) király 1243-ban újíttotta meg. Szent István király (997—1038) környezetében is nagy számú örmény tartózkodott. Valószínűleg ők keresztelték meg és tőlük kapta az István nevet! Ugyanis a »herceget« örményül »ishán«-nak (h2juuú) nevezik, amit a magyarok gyakran »Istvánnak« értik (innen ered, vagy pedig azonos gyökerű a hasonló értelmű magyar »ispán« szó is!). Ugyanakkor h2juuú /Ishán népszerű örmény keresztnév, de egyben egy, a Szeván-tóban található igen ízletes halfajtának a neve is! Feltehetően hettita származású fogalom, legalábbis erre enged következtetni Igor Djakonov egyik, kéziratként magyarul is megjelent könyvében:¹ „Ha valakit megöltek a házi földközösség tagjai közül — írja Djakonov —, akkor a patriarcha, hettita kifejezés szerint, eshanas ishas volt, »a vér gazdája«.”

A hercegi-fejedelmi méltóság megnevezésének keresztnévként, vagy keresztnévnek méltóság megnevezésére történő használata (Antal/Antoni/Antoninus, Agoston/Augustyn/Augustus) nagyon régi divat. A Római Birodalomban Lucius Iulius Caesar (*K.e. 102/100 †K.e. 44), Augustus (Caius Iulius Caesar Octavianus) (K.e. 27—Kr. u. 14) és Antoninus (Titus Aurelius Fulvus Boionius Arrius Antoninus) (138—161) császárok Caesar, Augustus, ill. Antoninus keresztnéveit a későbbi római császárok a birodalmi uralkodó személyének a megnevezésére használták. És nemcsak a római császárok: a magyar császár szó éppúgy a Caesartól ered, mint a lengyel cesarz is. A német Kaiser viszont — bajorörmény közvetítéssel — az örmény luujup (kajszr) = uralkodó szóból keletkezett. Bizáncban ugyanakkor a császári intézmény megjelölésére I. (Makedón) Βασιλεὺς/Basileüs (867—886) császár nevét (Vazul/Vaszilij/Wasył) használták a későbbi uralkodók, míg például a hindu nyelven a perzsa šāh szóhoz hozzáadták a bād ragot: bādšāh. Innen vették a lengyelek a keleti uralkodó megjelölésére a padyszach szót.

Az örmények Szent Istvánt feltehetően már jóval a megkeresztelése előtt »ishán«-nak (h2juuú) — hercegnek — nevezték (egyébként a korábbi neve, a Vajk [ʋajp] is örmény eredetű, ilyen nevű település is van!) és nincs kizárva, hogy magyar társai — mintegy afféle gúnynévként — szólították »István«-nak és ily módon ez a név ráragadt. Ugyanis Szent István előtt a magyar szókinszben az István név nem létezett! De más nyelvekben sem! Való igaz, hogy Jézus Krisztus egyik, még a Megváltónk keresztre feszítése előtt vértanúságot szenvedett tanítványa a Sztepannosz² nevet viselte, de ennek a névnek a magyar »István«-ra történt fordítása csak jóval későbbi eredetű és szerintem igen durván hibás fordítás,

¹ Djakonov, Igor: Az ókori Közép-Kelet társadalmi az i. e. 3. évezredben és a 2. évezred első felében. Budapest, Eötvös Lóránd Tudományegyetem, Ókori Történeti Tanszékeinek Kiadványai, 1972., 45. old.

² Az Apostolok cselekedetei 6. és 7.